

opusdei.org

Az Egyház iránti szeretet; felelősségvállalás az Egyházban

Részlet Javier Echevarría:
Keresztény útikalauz c. könyv
ötödik fejezetéből. Planeta
kiadó. 2001.

2006.08.27.

„*Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam!...!* Megértem, hogy miért állsz meg egy pillanatra, amikor ezen szavakat ízlelgetve imádkozol: Hiszek az egy, szent,

katolikus és apostoli
Anyaszentegyházban...” Vagy pedig:
„Micsoda öröm teljes szívből
kijelenteni: szeretem az én
Anyaszentegyházamat!”. Az *Út* ezen
mondatai Szent Josemaría szerető
szívéből fakadtak és jól
összefoglalják a keresztény
világnézetre legjellemzőbb
meggyőződést: tudniillik azt, hogy
senki sem lehet keresztény egyedül.
Keresztény valaki csak az Egyházban,
az Egyházért lehet.

(...) Az Egyház sokkal több, mint egy
emberi létesítmény; de ugyancsak
több, mint az ugyanazon hitet vallók
egyszerű gyülekezete, akik
megőrizték a húsz évszázaddal
ezelőtt Palesztina területén kialakult
hagyományt. Az Egyházat ugyan
emberek alkotják, de Istentől
származik. Ez nemcsak azért van így,
mert Krisztus, Isten Egyszülött Fia
alapította, amikor azt a küldetést
adta első tanítványainak, hogy

menjenek el a világ minden tájára és hirdessék az evangéliumot, hanem azért is, mert –ahogy azt Szent Máté szerint Ő maga ígérten, az igaz Egyh sem lehet kereszt, min– itt maradt Egyházával, „íme én veletek vagyok a világ végéig”; mert az Atyával egységben elküldi a Szentlelket, aki a Keresztség pillanatától kezdve minden keresztény lelkében munkálkodik, és aki azzal, hogy segíti a pásztorok munkáját, építi és vezeti az egyházközösséget, megtartja azt az igazságban és életet ad neki (...).

A Keresztség által minden hívő nemcsak egyszerűen Krisztus követőjévé válik, hanem misztikus Testének tagjává, papságának részesévé. Minden megkeresztelt gyakorolja az általános papságot Krisztus küldetésében való részesedése által, abban a küldetésben, ami végezt Isten Egyetlen Fia emberré lett. A hívők hivatásuknak és körülményeiknek

megfelelően teljesítik ezt a küldetést, de mindannyiunknak a pásztorokkal –akiknek az egyházi rend szentségével adatik át a szolgálati papság– szoros egységben kell tevékenykednünk.

Az Egyház misztériumának egyre mélyebb ismeretével növekszik az Iránta való szeretetünk és erősödik bennünk az az igény, hogy egyre hűségesebb gyermekeivé váljunk. Ugyanezért, ha felismerjük a pápaság és az egyéb püspökség misztériumába foglalt isteni tervet, akkor annak egyenes következménye, hogy egyfajta hálaérzet alakul ki bennünk az Isteni Gondviselés –az Atya, a Fiú és a Szentlélek– felé azokért az eszközökért, amik hitünk és erkölcsi tetteink tisztaságának megőrzésében segítenek. Nekünk keresztényeknek szilárd hittel és szeretettel telve igyekeznünk kell szorosán tartani az Egyház egységének kötelékeit azzal,

hogy élő és valós egységbe lépünk a pápával és Szent Péter utódjával együttműködő többi püspökkel. A római Pápa iránti gyermeki, egyenes és tiszta szeretetünk arra készítet bennünket, hogy nagyon szeressük a világ valamennyi püspökét és, hogy sokat imádkozzunk értük.

Ilyenformán, személyes felelősséggel, apostoli közvetlenséggel és egyházközösségi érzettel telve valósul meg a szent Josemaría által gyakran így módon kifejezett óhaj: *omnes cum Petro, ad Iesum per Mariam*; mindannyian el tudunk jutni Szent Péterrel és az Egyházzal egységben, és Szűz Mária nagyhatalmú közbenjárása által Jézushoz, a legfőbb Szeretethez, és velünk együtt az egész emberiség.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/az-egyhazi-iranti-szeretet-
felelossegvallalas-az-egyhazi-ban/](https://opusdei.org/hu-hu/article/az-egyhazi-iranti-szeretet-felelossegvallalas-az-egyhazi-ban/)
(2026.04.03.)